

HỒI MƯỜI

Quan Đế Miếu Quan Hào Hội Tụ

M

iếu Quan Đế ở phía đông thành Tầm Dương, khi xưa là Giang Châu, hiện nay là Cửu Giang.

Trời đêm tối mịt, ngoại trừ vài đốm sao thưa thưa, bốn bề xòe tay ra không thấy năm ngón.

Nhưng trong Miếu Quan Đế thì đèn đuốc sáng choang, như thể ban ngày.

Trong đại điện, bóng người lơ lửng, tiếng người râm ran, thỉnh thoảng lại vang lên vài tiếng quát mắng:

- Tên tiểu tử này hẳn không phải là kẻ tốt lành...
- Lão tử không tin là một đứa nhãi ranh miệng còn hôi sữa mà lại dám đến đây lộ hành, trừ phi lão tử Thiết La Kim Cang Lam bá này không còn sống...
- Khốn kiếp thật là khốn kiếp, một tên tiểu tử mới dứt sữa mà lại dám hiếp người...
- Lão tử phải trừng trị hắn một phen nên thân mới được...
- Hừ, tên tiểu tử này có lẽ chán sống rồi.
- Thật không ngờ tên tiểu tử ấy ngay cả người của Tam Nghĩa Phủ cũng dám trêu vào, rõ là đã ăn tim gấu gan beo...

Tiếng mắng chửi mỗi lúc càng to hơn như thể người này muốn tỏ ra khí phách hơn người kia vậy.

Nhưng trong số mấy mươi người ấy cũng có kẻ chuyên vạch lưng tìm vết, cuối cùng là một câu nói đã khiến cho mọi người cứng họng:

- Thôi đừng la ó nữa, có giỏi thì đừng đến. Mẹ kiếp, có gan sao không đón giữa đường, giết quách tên tiểu tử ấy, xách đầu mang đến đây cho mọi người xem thử.

Ngay khi ấy hai bóng người từ trên một chiếc thuyền to ở bến sông Tầm Dương phi thân lên bờ, tốc độ nhanh khôn tả, chớp mắt đã mất dạng.

Cũng cùng lúc ấy, vị lão anh hùng Kim Chưởng Thần Kiếm Vũ Bình mà lão thuyền gia đã nói đang, đang cùng hai vị nghĩa đệ tử trong Tam Nghĩa Phủ bước ra.

Đoạn đường từ bến sông đến Miếu Quan Đế tuy xa hơn, nhưng hai bóng người kia đã đến trước.

Ánh đèn trước cửa miếu soi sáng mặt hai người, thật là anh tuấn siêu phàm.

Khi hai người vào đến đại điện, quần hùng thấy đều trầm trồ khen ngợi.

Người đi trước nửa bước là Cổ Hoàn Bạch, đương nhiên người đi sau là Cốc Mộng Viễn.

Cổ Hoàn Bạch quét mắt nhìn quần hùng trong điện, đoạn cười khẩy lạnh lùng nói:

- Canh hai đã đến, chủ nhân Tam Nghĩa Phủ sao chưa có mặt ?

Ánh mắt lạnh như điện của Cổ Hoàn Bạch khiến quần hùng thấy đều rung động tâm thần, tiếp đến là tiếng quát hỏi của y càng khiến mọi người kinh hãi đứng bật dậy, nhưng không một ai dám lên tiếng trả lời.

Cổ Hoàn Bạch nhường mày, kéo tay Cốc Mộng Viễn, hai người chậm bước đi đến trên đầu một chiếc bàn vuông đặt trước tượng thần Quang Đế, vụt quay người lại, buông một tiếng cười lạnh lùng.

Cốc Mộng Viễn ngay khi quay người, chợt nhận thấy trong hai mươi mấy vị hào kiệt võ lâm, có một người vẫn ngồi ở một góc không đứng lên.

Chàng biết, Cổ Hoàn Bạch vì bị những người đứng cản mắt tầm nhìn nên không trông thấy, không thì đó là cái cớ để cho Cổ Hoàn Bạch nổi đóa còn gì ?

Chính vì lẽ đó, Cốc Mộng Viễn không muốn Cổ Hoàn Bạch gây tổn thương cho kẻ khác, nên chàng làm ngơ, không nói cho Cổ Hoàn Bạch biết.

Lúc này, Cổ Hoàn Bạch với giọng lạnh rợn người nói:

- Thiệu Phi, tất cả mọi người đều đã được thông báo rồi chứ ?

Liền tức một người từ bên phải bước ra, ôm quyền nói:

- Lời dặn bảo của công tử, khiếu hóa này sao dám không tuân, tất cả những người tiếng tăm trong vòng năm mươi dặm quanh thành Tầm Dương này đều có mặt đầy đủ.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn, chỉ thấy Thiệu Phi là một khiếu hóa mù mắt phải, hẳn y là người của Cái Bang.

Cổ Hoàn Bạch cười hăng hắc hỏi:

- Vậy Tầm Dương Tam Nghĩa đâu ?

Thiệu Phi cung kính đáp:

- Khiếu hóa đã thông báo với Tam Nghĩa Phủ trước tiên.

Cổ Hoàn Bạch buông tiếng “hừ” lạnh lùng quát:

- Vậy sao không thấy đến ?

Thiệu Phi giật nảy mình, ấp úng đáp:

- Đó thì... khiếu hóa... đâu... biết...

Cổ Hoàn Bạch lại lạnh lùng quát lớn:

- Thiệu Phi, nếu Độc Nhân Phi Ứng người không muốn trở thành “Độc nhân tử cầu” thì hãy lập tức đến Tam Nghĩa Phủ gọi ba lão khốn kiếp ấy đến cho tiểu gia...

Chưa dứt lời bỗng nghe một chuỗi cười quái dị từ ngoài vọng vào.

Tiếng cười vừa dứt, lập tức vọng vào một giọng già nua nói:

- Huynh đệ lão phu đã đến rồi đây, các hạ đừng trút giận vào Thiệu Phi.

Dứt tiếng, người đã xuất hiện nơi cửa điện.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn, Tầm Dương Tam Nghĩa thì ra là ba vị lão nhân.

Chàng bất giác chau mày, lòng thầm nhủ:

- Cổ hiền đệ sao lại ngạo mạn vô cớ với cả ba vị lão nhân gia thế này ?

Khi vừa nghe tiếng cười, Cổ Hoàn Bạch biết ngay Tầm Dương Tam Nghĩa đã đến, liền khoát tay với Độc Nhân Phi Ứng Thiệu Phi quát:

- Người tạm lui ra.

Khi Tầm Dương Tam Nghĩa vừa hiện thân, Cổ Hoàn Bạch mặt lạnh như băng sương, cười sắc lạnh:

- Các vị rõ là hống hách, nhưng chẳng biết có đủ tư cách để mà ra mặt kẻ cả ở trước mặt tiểu gia hay không.

Đột nhiên vung tay, một chưởng nhẹ nhàng bổ về phía Tầm Dương Tam Nghĩa.

Một luồng kinh phong kèm theo tiếng rít lạnh lốt, bắn ra nhanh như tia chớp.

Tầm Dương Tam Nghĩa không ngờ đối phương xuất thủ đột ngột như vậy, ba người đều hết sức lúng túng.

Lão nhân áo đen đứng trước vội hất tay áo cùng phất và quát:

- Lui mau.

Ba người bị buộc phải tung mình lui sau tám thước, ra ngoài đại điện, dáng vẻ hết sức thảm nảo.

Lão nhân áo đen bởi vung tay áo tiếp chưởng nên dù đã thoái lui tám thước mà vẫn bị chưởng lực của Cổ Hoàn Bạch đẩy cho loạn choạng lùi thêm hai bước nữa mới đứng vững lại được.

Cổ Hoàn Bạch chờ cho ba người đứng vững lại mới ha hả cười to nói:

- Ngay cả một chưởng của tiểu gia mà cũng không đỡ nổi, vậy mà dám ra mặt hống hách hả ?

Quét mắt nhìn quần hùng trong điện lạnh lùng nói:
- Vị nào không phục hãy ra đây thử xem?

Ai dám thử ? Một chưởng của y tuy chưa thể khiến quần hùng khiếp đảm, nhưng ít ra cũng khiến họ không dám chống đối.

Lúc này Tam Dương Tam Nghĩa râu tóc dựng đứng, mặt đầy tức giận, trừng mắt từng bước đi vào điện.

Cốc Mộng Viễn quay sang Cổ Hoàn Bạch khẽ hỏi:

- Hiền đệ, ba người này là danh vọng thế nào trong giang hồ ?

Cổ Hoàn Bạch cười khẽ nói:

- Bề ngoài thì rất tốt, nhưng lòng dạ thì rất có vấn đề.

Cốc Mộng Viễn cười hiểu ý, không nói gì nữa.

Tam Dương Tam Nghĩa đi đến còn cách hai người chừng hơn trượng, mới dừng bước đứng lại.

Cốc Mộng Viễn nhìn kỹ ba người lão nhân áo đen vừa tiếp chưởng vẫn đi trước một chút, có lẽ là lão đại trong Tam Nghĩa.

Chỉ thấy lão nhân áo đen mặt xanh sao, ba chòm râu dài phủ ngực, tóc xám mũi cao, mắt rực tinh quang, tuy trong lúc thịnh nộ mà vẫn giữ được phong độ ung dung.

Bên trái là lão nhân áo vàng cao to, tuổi chừng ngoài năm mươi, trọc đầu, mày rậm, miệng rộng mắt tròn, mặt đỏ như chu sa, và râu ria xồm xoàm.

Bên phải là lão nhân áo trắng đầu mang, mắt chuột, hai má hóp sâu, người cao không đến năm thước, gầy quắt queo và dưới cằm không râu.

Ba người vừa đứng lại, lão nhân áo đen liền cất giọng quát hỏi:

- Huynh đệ lão phu ẩn cư Tầm Dương đã lâu không màng đến chuyện thị phi trên giang hồ, tiểu tử ngươi phen này đã viện vào tính mạng của các vị bằng hữu võ lâm Tầm Dương, uy hiếp huynh đệ lão phu đến đây gặp ngươi, thật ra có dụng tâm gì ? Nếu trả lời không xong thì chớ trách lão phu...

Cổ Hoàn Bạch không chờ cho lão nhân áo đen thốt ra những lời khó nghe, bồng quát:

- Tiểu gia trước đây chỉ hành động theo sở thích của mình.

Lại quét mắt nhìn quần hùng, nói tiếp:

- Tại hạ là Cổ Hoàn Bạch ở Đông Hải, còn vị này...

Đưa tay chỉ Cốc Mộng Viễn :

- Là Cốc Mộng Viễn, đại ca của tại hạ, thiếu trang chủ Thiên Đài Cốc trang.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy suýt nữa đã cười phá lên, Thiên Đài có Cốc trang bao giờ ? Và Cốc thiếu trang chủ ở đâu chui ra thế này ?

Tuy nhiên chàng cũng hết sức bội phục Cổ Hoàn Bạch.

Chỉ nghe Cổ Hoàn Bạch nói tiếp :

- Thiệu Phi, hãy đến đây giới thiệu ba vị này cho bốn thiếu gia.

Độc Nhãn Phi Ứng Thiệu Phi vội cung kính tiến ra, đưa tay chỉ Tầm Dương Tam Nghĩa nói:

- Ba vị là...

Lão nhân áo đen bồng cười khẩy quát:

- Để lão phu tự giới thiệu được rồi.

Quắc mắt nhìn Cổ Hoàn Bạch và Cốc Mộng Viễn, đoạn cao giọng nói:

- Lão phu là Kim Chương Thần Kiếm Vũ Bình.

Lão nhân áo vàng đứng bên trái tiếp lời:

- Lão phu là Tam Quang Kiếm Khôi Vương Trung.

Cốc Mộng Viễn thầm nhủ:

- Lão nhân vạm vỡ này quả xứng đáng với từ “Khôi”.

Lão nhân áo trắng bên phải hắng giọng nói:

- Lão phu là Mê Hồn Bộ Sử Chính Nguyên.

Cổ Hoàn Bạch cười ha hả:

- Đại danh ba vị, rất tiếc tại hạ chưa từng nghe qua.

Chẳng màng đến vẻ mặt đối phương ba người, quay sang Cốc Mộng Viễn hỏi:

- Đại ca có từng nghe qua chưa ?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu cười :

- Ngu huynh nghe cũng rất lạ tai.

Cổ Hoàn Bạch cười ha hả:

- Thiệu Phi, nhân vật võ lâm trong vùng Tầm Dương này quả thật có mặt đầy đủ rồi chứ ?

Độc Nhãn Phi Ứng Thiệu Phi trầm nhủ:

- Tiểu sát tinh này sao biết rồi mà cứ hỏi mãi thế ?

Nhưng y vẫn cung kính đáp:

- Bẩm công tử, theo khiếu hóa này biết thì đều có mặt đầy đủ rồi.

Cổ Hoàn Bạch cười hăng hắc:

- Tốt lắm, Thiệu Phi hãy tạm đứng sang một bên, tại hạ cần hỏi thăm các vị chủ nhân Tam Nghĩa Phủ một chuyện trước...

Cốc Mộng Viễn nghe vậy liền động tâm trầm nhủ:

- Chả lẽ y lo chuyện của mình trước hay sao ?

Cổ Hoàn Bạch cao giọng :

- Vũ lão nhân gia, tại hạ có một việc cần thọ giáo.

Trước khinh sau kính, thay đổi thái độ nhanh chóng, Cổ Hoàn Bạch này thật khó hiểu.

Nhưng Cốc Mộng Viễn lòng hết sức cảm động, chàng thật không ngờ vị huynh đệ cuồng ngạo này vì việc của chàng mà lại chịu nói năng nhỏ nhẹ như vậy.

Kim Chuông Thần Kiếm Vũ Bình như hết sức kinh ngạc trước giọng nói dịu dàng bất ngờ của Cổ Hoàn Bạch, vội nói:

- Xin các hạ cứ nói.

Cổ Hoàn Bạch liếc mắt nhìn Cốc Mộng Viễn :

- Lão nhân gia có thể cho huynh đệ tại hạ biết nhóm người của Thiếu Lâm chuồng môn Minh Thiện đại sư đã đi ngang qua vùng này vào lúc nào chẳng ?

Câu hỏi ấy Cổ Hoàn Bạch vừa thốt ra, quần hùng trong điện miếu thấy đều biến sắc mặt.

Kim Chưởng Thần Kiếm Vũ Bình sững sốt lùi nhanh sau nửa bước.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy, lòng đã hiểu ra rất nhiều.

Đương nhiên chàng cũng hết sức khâm phục lời lẽ khôn khéo của Cổ Hoàn Bạch, quả quyết là đối phương biết mới hỏi, nếu đối lại là mình, e cả đời cũng không được như vậy.

Cổ Hoàn Bạch thừa lúc đối phương sững sốt, cười hỏi tiếp:

- Lão nhân gia, chúng ta là bạn chứ đâu phải là địch.

Câu nói ấy có vẻ lấp lửng, khiến Tầm Dương Tam Nghĩa lại càng thêm hoang mang, bối rối hồi lâu chẳng thốt nên lời.

- Cổ lão đệ, điều ấy xin thứ cho lão phu khó thể phụng cáo.

Cổ Hoàn Bạch nghe vậy bỗng buông tiếng cười dài.

Cốc Mộng Viễn bỗng tiến tới một bước nói:

- Lão nhân gia, vị Cổ huynh đệ này của tại hạ tính rất ngang bướng, nếu lời nói có gì đắc tội, xin hãy niệm tình bỏ qua...

Nào ngờ Cốc Mộng Viễn chưa dứt lời, Mê Hồn Bộ Sử Chính Nguyên đột nhiên với thân pháp kỳ tuyệt lướt đến trước mặt Cốc Mộng Viễn :

- Tiểu tử, ngươi chớ khua môi múa mồm, lão phu bắt giữ ngươi làm con tin trước đã.

Trong tiếng quát, tay phải nắm ngón đã nắm lấy cổ tay trái Cốc Mộng Viễn.

Sự thể quá đột ngột bất ngờ, Cốc Mộng Viễn không sao tránh kịp, đành cười ảo não nói:

- Lão trượng xuất thủ ám toán thế này đâu phải là hành động của một danh gia ?

Mê Hồn Bộ Sử Chính Nguyên cười lạnh lòng :

- Đối với hạng chuột nhắt như ngươi chẳng cần phải nói chuyện đạo lý...

Bỗng nghe tiếng quát vang:

- Buông tay ra.

Cổ Hoàn Bạch từ trên không lao xuống, song chưởng bổ vào Mê Hồn Bộ Sử Chính Nguyên.

Sử Chính Nguyên là người rất xảo quyết, đâu để cho Cổ Hoàn Bạch đắc thủ dễ dàng, năm ngón tay phải liền tăng sức, kéo Cốc Mộng Viễn lui nhanh ra xa ba thước, đồng thời cười hăng hắc nói:

- Tiểu tử thối tha, người chớ mơ tưởng.

Cùng lúc ấy, Kim Chưởng Thần Kiếm Vũ Bình và Tam Quang Kiếm Khôi Vương Trung cùng lúc xuất thủ, bốn chưởng tung ra đón tiếp song chưởng của Cổ Hoàn Bạch.

“Bùng” một tiếng vang rền, hai lão nhân cùng lùi sau một bước.

Cổ Hoàn Bạch bởi người đang ở trên không, không có điểm tựa nên bị chưởng lực đối phương đẩy bay lên cao cả trượng, rơi xuống chỗ cũ.

Quần hào trong điện thấy đều kinh ngạc thoái lui, chỉ mỗi mình Mê Hồn Bộ Sử Chính Nguyên đang khống chế Cốc Mộng Viễn là vẫn thản nhiên đứng yên.

Cổ Hoàn Bạch bởi quá quan tâm cho Cốc đại ca của mình, nên ra chiêu hết sức kích động, chân vừa chạm đất lập tức buông tiếng quát vang, lại tung người lao tới.

Phen này y cùng tấn công cả Kim Chưởng Thần Kiếm và Tam Quang Kiếm Khôi, chia ra mỗi người một chưởng hai chỉ.

Hai lão nhân này biết chàng thiếu niên này công lực rất hùng mạnh, nếu ngang tiếp, dù hai người cũng không chống nổi, liền vừa vung chưởng đón cản là lách người sang bên.

Phản ứng này đúng như dự liệu mong muốn của Cổ Hoàn Bạch, y liền tức thừa cơ lướt tới đến trước mặt Mê Hồn Bộ Sử Chính Nguyên, vung chỉ điểm vào huyệt Khúc Trì lão ta.

Sử Chính Nguyên như đã đoán biết trước, Cổ Hoàn Bạch vừa xuất chỉ, lão ta đã buông tiếng cười khẩy, lùi nhanh ba bước, đồng thời tay phải xiết mạnh, đưa Cốc Mộng Viễn đứng chắn trước mặt.

Cổ Hoàn Bạch thấy vậy thất kinh, vội triệt chỉ lui bước...

Nhưng đã quá muộn, chỉ lực y đã trúng vào giữa ngực Cốc Mộng Viễn.

Cổ Hoàn Bạch hồn phi phách tán, hét lên một tiếng thẳng thốt, chẳng còn màng đến nguy hiểm xung quanh, nhào vào lòng Cốc Mộng Viễn.

- Tiểu tử...

Cổ Hoàn Bạch chỉ nghe Sử Chính Nguyên thét lên một tiếng ghê rợn, và đồng thời bỗng cảm thấy có một cánh tay ôm ngang lưng mình, y giật mình kinh hãi.

Cổ Hoàn Bạch chưa kịp có phản ứng gì thì đã bị người đó kéo lướt sang bên, nhìn kỹ tốt cùng sửng sốt, thì ra lại chính là Cốc Mộng Viễn, và đưa mắt nhìn Mê Hồn Bộ Sử Chính Nguyên, lão ta đang nằm sóng soài trên mặt đất.

Cốc Mộng Viễn buông Cổ Hoàn Bạch ra, nhìn y mỉm cười, đoạn sải bước đi đến trước mặt Kim Chuởng Thần Kiếm Vũ Bình và Tam Quang Kiếm Khôi Vương Trung, nhếch môi lên cười nói:

- Sử Chính Nguyên giở trò ám toán vô sỉ. Tại hạ bình sanh rất cảm giận hạng tiểu nhân như thế nên đã dùng Thiên Chấn Thiên Công phế bỏ võ công lão ta.

- Thiên Chấn Thiên Công...

Kim Chuởng Thần Kiếm và Tam Quang Kiếm Khôi cùng sửng sốt nhìn nhau kêu lên.

Ngay cả Cổ Hoàn Bạch cũng nghiến đầu ngón ngón nhìn Cốc Mộng Viễn, y cơ hồ không tin vào tai mình.

Sau cùng, không nén được thắc mắc, khẽ hỏi:

- Cốc đại ca quả thực đã dùng Thiên Chấn Thiên Công gây tổn thương kinh mạch của Sử Chính Nguyên, hủy mất võ công của lão ta ư ?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Ngươi huynh không bao giờ nói ngoa.

Lúc này Kim Chuởng Thần Kiếm sải bước đi đến, hướng về Cốc Mộng Viễn ôm quyền cười nói:

- Cốc lão đệ, Độn Hình Tẩu Khúc Trục lão tiên bối, chủ nhân Ngoa Thạch Hiên ẩn cư trên đỉnh Thủy Tính Phong Hoàng Sơn chính là tôn sư của lão đệ ư ?

Cốc Mộng Viễn chau mày, thâm nhủ:

- Cứ mỗi lần mình sử dụng một môn võ công là lại có người hỏi này hỏi nọ, thật bức mình quá.

Hơn nữa nếu người nào cũng xem chàng là đệ tử của người có võ công mà chàng đã sử dụng, mỗi lần chàng phải giải thích thì thật là phiền phức.

Đương nhiên, chàng chẳng thể không trả lời, đành nói:

- Khúc lão tiên bối không phải là sư phụ của tại hạ.

Câu trả lời của chàng khiến mọi người đều ngạc nhiên sững sờ.

Cổ Hoàn Bạch bỗng nói:

- Vũ Bình, các hạ khỏi cần thắc mắc đến vấn đề này, giờ hãy thành thật trả lời, bốn vị chưởng môn nhân đã đi ngang qua đây lúc nào ?

Kim Chưởng Thần Kiếm lắc đầu :

- Lão phu quả thật không hề gặp bốn vị chưởng môn nhân bốn phái.

Cổ Hoàn Bạch nhượng mảy:

- Bốn thiếu gia không tin...

Y đảo nhanh mắt, bỗng lại cười khẩy nói:

- Vũ Bình, bốn thiếu gia hẹn gặp các vị tại đây đêm nay ngoại trừ hỏi thăm về tung tích bốn vị chưởng môn nhân, còn có một việc quan trọng khác nữa.

Kim Chưởng Thần Kiếm cố nén giận nói:

- Xin các hạ cứ nói.

Cổ Hoàn Bạch đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, trầm giọng hỏi:

- Các hạ có biết Cửu Thủ Kim Bằng Lam Nhân Trù không ?

Kim Chưởng Thần Kiếm tái mặt thờ ra nhìn Cổ Hoàn Bạch hồi lâu không sao trả lời được.

Tam Quang Kiếm Khôi Vương Trung như kinh ngạc trước thần thái khác thường của Kim Chưởng Thần Kiếm, hai mắt trân trối nhìn vào mặt Kim Chưởng Thần Kiếm, cũng đứng thờ người tại chỗ.

Cổ Hoàn Bạch buông tiếng cười dài, nói tiếp :

- Vũ Bình, hẳn các hạ biết Lam Nhân Trù là phó bang chủ Tam Âm bang, mà Tam Âm bang không hề có phân đường ở Tầm Dương, phó bang chủ lại đường đột đến đây, hắc hắc...

Y bỗng tiến tới một bước, giận dữ đưa tay trở Kim Chưởng Thần Kiếm, vẻ mặt đang biến đổi liên hồi, gằn giọng nói:

- Các hạ là một hào kiệt võ lâm đứng đầu Tam Nghĩa, hãy trả lời bốn thiếu gia trước mặt các vị đồng đạo võ lâm đi.

Trước những câu hỏi dồn dập của Cổ Hoàn Bạch, Kim Chưởng Thần Kiếm thoái lui lia lịa, toàn thân run rẩy ra chiều hết sức khiếp hãi.

Quần hào trong Miếu Quan Đế thấy đều đưa mắt nhìn Kim Chưởng Thần Kiếm, chờ xem lão ta trả lời thế nào.

Kim Chưởng Thần Kiếm lúc này đã biết cơ sự đã lộ, nếu không nói ra rất có thể chuốc họa sát thân, bèn bấm bụng nói:

- Lão phu bằng lòng trả lời minh bạch những câu hỏi của Cổ công tử...

Ngoảnh lại nhìn Tam Quang Kiếm Khôi, đoạn mới nói tiếp:

- Lam Nhân Trù quả đã có đến Tầm Dương trước đây ba hôm, và đã ở trong Tam Nghĩa Phủ của lão phu, mãi đến hôm qua mới rời khỏi...

Tam Quang Kiếm Khôi trợn to mắt cất lời:

- Đại ca, việc ấy sao tiểu đệ không hề hay biết?

Kim Chưởng Thần Kiếm gượng cười:

- Tính nết của nhị đệ, ngu huynh biết rất rõ, nên đã không cho nhị đệ biết.

- Đại ca, vậy chẳng phải...

Tam Quang Kiếm Khôi vốn định nói “chẳng phải đã bán đứng huynh đệ ư?”, nhưng vì nghĩ đến mấy mươi năm giao tình, nên đổi lời nói:

- ... chẳng phải đã xem tiểu đệ như người ngoài ư?

Câu nói trái ngược với nguyên ý, Tam Quang Kiếm Khôi không cảm thấy gì, nhưng Kim Chưởng Thần Kiếm thì hết sức mừng rỡ.

Cổ Hoàn Bạch lại lạnh lùng nói:

- Vũ Bình, hãy cho biết mục đích đến đây của Lam Nhân Trù.

Kim Chưởng Thần Kiếm lại do dự không chịu trả lời.

Cổ Hoàn Bạch tức giận quát:

- Các hạ nói mà không giữ lời ư?

Kim Chưởng Thần Kiếm vụt chau mày:

- Việc này... quan hệ quá to tát... lão phu thật không gánh chịu nổi.

Cổ Hoàn Bạch cười hăng hắc:

- Thiếu gia chính là đã theo dõi Lam Nhân Trù từ Nhạn Đãng đến đây, các hạ tưởng không nói ra là bốn thiếu gia không biết hay sao?

Y bỗng quay sang Cốc Mộng Viễn cười thâm ý, hỏi tiếp:

- Lam Nhân Trù phải chăng đến đây vì việc của bốn vị chưởng môn nhân năm phái ? Vũ Bình, nghe đâu các hạ cũng là xuất thân từ năm đại môn phái phải không ?

Kim Chưởng Thần Kiếm ngáp ngừng khẽ đáp:

- Không sai, lão phu là đệ tử phái Võ Đang.

Đoạn đưa tay chỉ Tam Quang Kiếm Khôi:

- Còn Vương nhị đệ là môn hạ Hoa Sơn.

Cổ Hoàn Bạch đảo mắt:

- Sử Chính Nguyên thì sao ?

- Y là sư đệ của lão phu.

Cốc Mộng Viễn bỗng buông tiếng cười dài nói:

- Hiền đệ thật là người có lòng.

Đoạn tiến tới một bước, trở Kim Chưởng Thần Kiếm nói:

- Trong bốn vị chưởng môn nhân không có Nhất Thanh đạo trưởng, chưởng môn nhân Võ Đang của các hạ, nên các vị đã cấu kết với Lam Nhân Trù đứng ra đánh cướp bốn vị chưởng môn nhân...

Kim Chưởng Thần Kiếm xua tay ngắt lời:

- Cốc lão đệ, sự thật không phải vậy đâu.

Cổ Hoàn Bạch cười tiếp lời:

- Các hạ định chối quanh ư ? Vũ Bình, tuy Cốc đại ca tin, nhưng thiếu gia không bị mắc lừa một cách dễ dàng như vậy đâu.

Kim Chưởng Thần Kiếm thở dài :

- Lam Nhân Trù đến đây đúng là vì việc bốn vị chưởng môn nhân.

-Ồ !

Cốc Mộng Viễn tuy đã khẳng định việc Lam Nhân Trù đến đây là có liên quan đến bốn vị chưởng môn nhân, nhưng khi nghe Kim Chưởng Thần Kiếm thừa nhận, chàng vẫn không khỏi bật lên một tiếng sững sốt.

Kim Chưởng Thần Kiếm nói tiếp :

- Nhưng huynh đệ lão phu không hề tham dự.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy bất giác rung động cõi lòng, chỉ một câu nói của Vũ Bình đã chứng minh một sự thật, đó là nhóm người Tây Sơn Tiều Tẩu và bốn vị chưởng môn hần đã xảy ra bất trắc tại vùng Cửu Giang này rồi.

Chàng bàng hoàng quát hỏi:

- Vậy Lam Nhân Trù hiện giờ ở đâu ?

Kim Chưởng Thần Kiếm cười ảo não:

- Lão phu quả tình không biết.

Cổ Hoàn Bạch cười khẩy:

- Các hạ định đồ trút hết ư ?

- Cổ công tử không tin sao ?

Cổ Hoàn Bạch lại cười khẩy:

- Lam Nhân Trù đã ở trong Tam Nghĩa Phủ của các hạ, nếu bảo không biết hành tung hiện tại của y, thật chẳng ai có thể tin được.

Kim Chưởng Thần Kiếm lắc đầu :

- Cổ công tử, huynh đệ lão phu không hề gia nhập Tam Âm bang, cho nên mọi hành động của người trong bang, huynh đệ lão phu không dám hỏi đến.

Cổ Hoàn Bạch bỗng mất rục tinh quang, quát hỏi:

- Hay nhỉ ! Các vị đã không gia nhập Tam Âm bang, cứ sao lại tiếp đãi phó bang chủ Tam Âm bang ở trong Tam Nghĩa Phủ.

Kim Chưởng Thần Kiếm giật nảy mình:

- Đó là...

- Không có đó với kia gì cả, các hạ không nên giở trò là hơn.

Cổ Hoàn Bạch miệng lưỡi quả là ghê gớm.

Kim Chưởng Thần Kiếm đưa mắt nhìn hai người, bỗng nhắm mắt lại nói:

- Lão phu đã bị cưỡng bức.

Cốc Mộng Viễn sửng sốt hỏi:

- Ai cưỡng bức ?

Kim Chưởng Thần Kiếm chậm chậm từ trong người đưa ra một vật màu đen, nói:

- Huynh đệ lão phu chính là bị vật này cưỡng bức.

Đoạn trao vật màu đen ấy cho Cốc Mộng Viễn.

Cốc Mộng Viễn đón lấy xem, chỉ thấy nó là một thanh kiếm nhỏ bằng ngọc đen, chạm trổ hoa văn tinh xảo, dài cỡ ba tấc và rộng năm phân, trọng lượng khá nặng.

Trên chuôi kiếm có khắc bốn chữ “Khu Quỷ Kinh Thần” và mặt kia thì chỉ khắc một chữ “Sắc” (răn bảo)

Cốc Mộng Viễn không hiểu Mặc Ngọc Tiểu Kiếm này đại biểu gì, xem xong chỉ nhếch môi cười trao cho Cổ Hoàn Bạch và nói:

- Hiền đệ, ngu huynh không biết lai lịch của thanh kiếm này.

Cổ Hoàn Bạch cười cười, đón lấy tiểu kiếm, không thèm xem, ném trả lại cho Kim Chưởng Thần Kiếm, giọng khinh miệt nói:

- Khu Quỷ Thần Kiếm Sắc bé nhỏ này của Lý Hàm Băng mà đáng để cho Tầm Dương Tam Nghĩa các vị hồn xiêu phách lạc đến vậy sao ?

Khi Kim Chưởng Thần Kiếm lấy Mặc Ngọc Tiểu Kiếm ra, kể cả Tam Quang Kiếm Khôi Vương Trung, thấy đều biến sắc mặt, kinh hoàng thất sắc.

Câu nói của Cổ Hoàn Bạch càng khiến họ khiếp đảm kinh tâm.

Kim Chưởng Thần Kiếm đón lấy Khu Quỷ Kinh Thần Kiếm Sắc, cười nảo nề nói:

- Mặc Ngọc Tiểu Kiếm Khu Quỷ Kinh Thần, Cổ công tử đã biết, hẳn cũng rõ chủ nhân của kiếm này võ công cao siêu và lòng dạ tàn ác dường nào... Cổ công tử không sợ chủ nhân Mặc Ngọc Tiểu Kiếm, đương nhiên có thể xem thường, nhưng huynh đệ lão phu rất biết tự xét mình, cho nên...

Cổ Hoàn Bạch cười hăng hắc ngắt lời:

- Vũ Bình, thiếu gia không cần biết các hạ bị ai cưỡng bức, hành tung của Lam Nhân Trù và bốn vị chưởng môn nhân, hôm nay các hạ nhất định phải nói ra.

Kim Chưởng Thần Kiếm tái mặt:

- Cổ công tử không thấy vậy là ép buộc người quá đáng ư ?

Cổ Hoàn Bạch đánh giọng:

- Thiếu gia không cần biết, các hạ có chịu nói hay không?

Đoạn nhượng mảy, như định chuẩn bị động thủ.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy vội nắm lấy cổ tay Cổ Hoàn Bạch, nhìn Kim Chưởng Thần Kiếm trầm giọng nói:

- Lão trượng quả thật không biết Lam Nhân Trù đã đi đâu ư ?

Kim Chuởng Thần Kiếm bực tức:

- Lão phu nói rõ thế này là đã chấp nhận cái chết, nếu biết hành tung của Lam Nhân Trù thì còn giấu giếm làm gì chứ ?

Cốc Mộng Viễn thấy Kim Chuởng Thần Kiếm nói cũng đúng, bèn cười nói:

- Lão trượng, Lam Nhân Trù đã rời khỏi đây lúc nào vậy ?

- Lúc...

Bỗng nghe “phập” một tiếng, rồi thì có một vòi máu phún ra, nếu Cốc Mộng Viễn mà không phản ứng nhanh, kéo Cổ Hoàn Bạch lùi chéo sang bên ba bước, hẳn lúc này đã máu me đầy mình rồi.

Theo sau tiếng “phập” khô khan ấy, Kim Chuởng Thần Kiếm không rên được một tiếng nào, người đã ngã chúi tới trước, phún ra một ngụm máu tươi, chết ngay tức khắc bởi một mũi tên nhỏ màu vàng cắm ngay giữa gáy.

Lập tức trong điện hỗn loạn...

Tam Quang Kiếm Khôi Vương Trung mắt thấy Kim Chuởng Thần Kiếm bị ám sát chết, hai mắt như phún lửa, buông tiếng gầm vang, tung mình lao ra cửa miếu và giận dữ quát:

- Bọn khốn kiếp nào, hãy đền mạng cho đại ca ta đây...

Thốt nhiên Tam Quang Kiếm Khôi rú lên một tiếng thảm khốc, vừa lao ra được ba trượng đã bị bật ngược trở lại, người rơi huych xuống đất đã hôn lìa khỏi xác.

Ngay khi ấy, một tiếng cười quái dị vang lên, một giọng sắc lạnh quát:

- Kẻ nào vọng động là chết.

